OSTRAVAN.CZ

1. Byl to adrenalin, ale stálo to za to, říkají Magdalena Rovenská a Eduard Kácal po triumfu na soutěži v Karlových Varech

10.11.2024 ostravan.cz - Milan Bátor
Odkaz na originál

Klíčová slova: NDM

Kde se u vás vzal hudební talent? Je to součást rodinné tradice, nebo jste se vydali navzdory předpokladům novou cestou?
Magdalena: V rodinné anamnéze jsou mí předci amatérští či profesionální hudebníci a pedagogové a moji rodiče jsou taktéž aktivní umělci a učitelé. Vycházejíc ze svých zkušeností se mě snažili od hudby odrazovat různými podlými způsoby a tak mě ve čtyřech letech přihlásili na housle a flétnu. * Zásadní pro mě ale byl vždycky zpěv, opery, árie… jednoduše ve třinácti jsem přišla do Dětské opery Praha, kde mi základy zpěvu položila Jiřina Marková, následně Anička Vršinská a v té chvíli bylo jasné, jakou cestu si v životě hledám. Odešla jsem studovat zpěv na konzervatoř do Opavy k profesorkám Divulitové a Švorcové, které zásadně podpořily mé směřování. S velkou pokorou jsem následně přijala cestu, která mě svedla dohromady s docentkou Evou Dřízgovou, u které jsem studovala po přestupu na Janáčkovu konzervatoř v Ostravě tři roky a díky níž a doktoru Michalu Bártovi poprvé zvítězila v této soutěži v kategorii Operní naděje. Jsem opravdu vděčná, že mohu pod jejím vedením rozvíjet své schopnosti na Fakultě umění Ostravské univerzity.
Eduard: Nemyslím si, že bych u sebe mluvil o hudebním talentu. Spíš se považuji za člověka, který zasvětil hudbě v různých oborech už 18 let svého života a v posledních letech se tato investice začíná projevovat a vracet. Snažím se žít hudbou, kterou dělám a zároveň žiju pro ni. U nás v rodině jsem bohužel neměl žádný větší hudební vzor, i když mí prarodiče hráli kdysi v dechovkách. Hudba mě začala zajímat a bavit v raném školním věku především díky přátelům, kteří navštěvovali ZUŠ, a tak jsem se i já v průběhu let učil hrát na klavír, flétnu, akordeon a mimo jiné jsem navštěvoval i hodiny zpěvu. Byla to spíše volnočasová záležitost než vyloženě zápal pro věc. Později, když přišly povinnosti středoškolského studia na gymnáziu, jsem zjistil, jak moc mě vlastně zpěv a hra na nástroje baví a naplňují a jakou energii mi dávají. Navzdory krátce trvajícímu nesouhlasu a rozmlouvání rodičů jsem si prosadil přání zkusit talentové zkoušky na Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. A pak už to jelo… Gymnázium jsem přerušil, na konzervatoři jsem studoval 4 roky ve třídě Martina Gurbaľa a teď už třetím rokem studuji rovněž u něj na Ostravské univerzitě.
Jak dlouho jste se na soutěž připravovali? Myslím od výběru skladby až po její ztvárnění na konkrétní soutěži.
Magdalena: O soutěžním repertoáru jsem přemýšlela již v létě, ale k definitivní podobě jsem se rozhodla na začátku září, tedy má příprava trvala asi dva měsíce, ale na některých skladbách pracujeme již pár let.
Eduard: Jak se to vezme. Účastnit se soutěže v Karlových Varech byl můj velký sen už od druhého ročníku konzervatoře. Skladby, se kterými jsem soutěžil, jsou kousky, které zpívám už delší dobu a které mám dobře odezpívané třeba i v horizontu let. Intenzivní příprava s pedagogy pak trvala asi celý měsíc do soutěže.
Co vám dali vaši pedagogové? Eva Dřízgová a Martin Gurbaľ patří k pěveckým ikonám operní scény, jací jsou jako kantoři?
Magdalena: Po letech poznávání a spolupráce dozrávám v kritickém myšlení, osobní angažovanosti a nasazení, které vedou k maximální profesionalitě. Moje profesorka, paní Dřízgová usměrňuje mou emocionalitu, soustředěnost a učí mne vnitřnímu klidu. Je mi pedagogickým a pěveckým vzorem, svou lidskostí spojuje nás všechny, její studentky, inspiruje mne svou racionalitou a lidskostí přesto, jak je to významná osobnost. Těsná spolupráce paní Dřízgové, Gurbaľa, Gatta, Bárty, Pančochy a dalších vytváří perfektní zázemí pro nejen moji uměleckou kariéru. A jací jsou jako kantoři? Jejich pedagogickou vizitkou jsou jejich úspěšní studenti. A není nás málo! Například V. Rovná, P. Janečková, K. Levková, E. Kácal, P. Divín a další.
Eduard: S nadsázkou a oblibou říkám: Rodiče mi dali život, Martin Gurbaľ to ostatní. Ona je to svým způsobem ale pravda. Martin Gurbaľ mě už od dob konzervatoře, kdy jsem u něj začal studovat, precizně připravuje na budoucí povolání zpěváka. Kromě běžné doby studia mi obětoval spoustu svého volného času s nadějí a vírou, že to nebyl, není a nebude promarněný čas. Pro mě to moc znamená a nesmírně si toho vážím. Jak jsem řekl, Martin Gurbaľ je precizní pedagog a při práci velmi svědomitý. Nesmíří se s přibližnými výkony svých studentů. Bazíruje opravdu na detailech, ale pak je to znát. Takto to může znít, že jde o velmi přísný přístup. Opak je ale pravdou. Všechny tyto nároky jsou kladeny lidským, chtělo by se říct přátelským přístupem. A to jsou podle mě zásadní pilíře mého studia – víra v pedagoga a jistá forma přátelství. Velkou podporou mi jsou z řad pedagogů naší fakulty také paní Eva Dřízgová a Veronika Rovná i pánové Martin Pančocha a Michal Bárta. Všichni zmínění, včetně pana Gurbaľa, jsou podle mne lidé s ohromnou mírou talentu ve svém oboru, ale i v oboru pedagogického světa. Je radost se s nimi setkávat, pracovat s nimi a nechávat se jejich znalostmi a dovednostmi pozitivně ovlivňovat. Jsou to lidé na svém místě, kteří svým lidským, upřímným a empatickým přístupem vytvářejí opravdu jedinečné prostředí pro studium.
Magdalena Rovenská. (Foto: archiv)
Jak snášíte soutěže? Je to pro vás stres, nebo spíš příjemný adrenalin a zkušenost pro další progres? Jinými slovy, stálo to za ty nervy?
Magdalena: Soutěže jsou pro mne opravdu velký stres, ale v této profesi je důležité se s tímto typem stresu občas konfrontovat, zároveň mne tato zkušenost formuje a interpretačně posouvá právě proto, že to je opravdu konkurenční prostředí. Jednoznačně jsem si z každé soutěže odnesla balíček zkušeností, poučení a zážitků, inspirací a vděku a nových přátel, tedy každá zkušenost za to stojí.
Eduard: Dříve to bylo horší. Stres a vypořádávání se se sebou samotným. Dnes je to pro mě spíš ten příjemný adrenalin a zkušenost. Stále je to ale vysilující a unavující proces. Třeba teď to byl týden, ve kterém jsem musel udržet vysokou úroveň

koncentrace a ne vždy je to úplně snadné. Nervy jsou to samozřejmě vždycky. U mě nejvíc až po výkonu, kdy vím, že je hotovo, nic nejde změnit a já jen čekám na verdikt.
Jaké pocity máte ze svého vystoupení, kdybyste se měli sami zhodnotit? Dařilo se vám vše podle vašich představ?
Magdalena: Pod soutěžním tlakem jsem našla své další slabiny, ještě pořád mám na čem pracovat, a tak nejsem nikdy plně spokojená se svým výkonem, ale vím také, v čem jsem se
zlepšila.
Eduard: Co se zpěvu týče, tak jsem dost sebekritický. Myslím, že spokojit se se svým výkonem není dobré, protože se tak vytrácí snaha a touha překonávat sebe sama. Ono se totiž vždycky najde něco, co se nepovedlo nebo to nebylo úplně podle představ. A není řešením se s tím smířit, mávnout rukou a jít dál. Je třeba se z chyb poučit a neopakovat je. Je také ale důležité se umět pochválit a vládnout zdravým sebevědomím. Tak to u mě platí skoro vždycky a stejně tomu bylo i v této soutěži.
Který okamžik během soutěže byl nejtěžší a co vám pomohlo jej zvládnout?
Magdalena: Před závěrečným kolem jsem produkovala snad kýble adrenalinu. A přišlo znamení, patrně signál ke zklidnění a přehodnocení priorit. Den před finále se z běžného oběda stal boj o život. Mému partnerovi a taktéž finalistovi v soutěži, uvízlo v jícnu sousto, začal se dusit, kolabovat a musela se volat záchranka. Pomohli mu náročným ošetřením až v karlovarské nemocnici, za což jim patři velký dík! Desítky minut bezmoci nás oba enormně vysílily a podlomila se nám kolena. Šlo o život, pak se hrálo o poškození hlasu, a když se vše v dobré obrátilo, šlo o to, jak se zmátořit a znovu vyhecovat k finálovému výkonu. Právě v tomto okamžiku nás oba velmi podrželi naši profesoři a rodiny.
Eduard: Jak už řekla Magdaléna, prožil jsem si opravdu zhruba dvě hodiny pekla. Ze začátku jsem se jenom dusil, posléze po rychlém zásahu duchapřítomného, pro mě neznámého pána, kterému bych chtěl touto cestou moc poděkovat, protože mi v ten moment s největší pravděpodobností a bez nadsázky zachránil život, jsem zjistil, že problém i nadále přetrvává, a tak mě odvezla sanitka do Karlovarské krajské nemocnice, kde mě čekalo prvotní vyšetření a posléze gastroskopický zákrok, který nebyl zrovna příjemný. To vše, mělo pochopitelně mimořádný vliv na nadcházející kolo soutěže. Byl to pro mě těžký boj, kdy jsem volil mezi anestezií a pro mě klidným zákrokem, nebo pokračováním v soutěži. A tak jsem si vybral. Byla to pro mě výzva a veškeré indispozice, které zpěváka můžou potkat, jsou pro mne od této chvíle banalitou. Po zákroku se nezpívalo nejlépe, ale v takové chvíli to upřímně nikoho nezajímá, je to buď, a nebo. A já tu soutěž chtěl dobojovat. Finální kolo jsem pak zpíval s vnitřním pocitem nadhledu. Byl jsem vděčný za to, že tam v ten čas můžu vůbec být živý a zdravý.
Eduard Kácal. (Foto: archiv)
To je přímo hororový scénář, stáli při vás všichni svatí! Co podle vás chybělo, abyste dosáhli na první místo?
Magdalena: Víc suverenity.
Eduard: Myslím, že můj handicap je trochu v prožitku a s ním spojeném pohybu při zpěvu. Je to o tom, umět se výrazově více otevřít a uvolnit. A asi to chce víc a víc. Jinak v tom určitě hrají roli chybičky, o kterých už jsem mluvil.
Kdo vás během soutěže doprovázel? Jak důležitou roli má vlastně klavírní doprovazeč?
Magdalena: Spolupráce s klavíristou je skoro intimní záležitostí. Měla jsem opravdu štěstí na špičky v oboru. Před třemi roky mě v kategorii Operní naděje doprovázel vynikající klavírista Michal Bárta a tento rok stejně mistrovsky Martin Pančocha. Oběma patří můj obdiv a dík.
Eduard: Naprosto jedinečným klavírním doprovodem mi byl v době soutěže již zmíněný Martin Pančocha, který je zároveň mým pedagogem korepetice na Ostravské univerzitě. Vlastní klavírní doprovod má jednu z těch nejvíce zásadních rolí obecně. Máme spolu strávených nespočet hodin, ve kterých hledáme a vytváříme hudební propojení, při kterém dýcháme jako jeden člověk a hledáme společné cítění emocí v hudbě. To je něco, co během jedné korepetice s novým korepetitorem málokdy najdete. Martin Pančocha je ale takový profesionál ve svém oboru, že se na něj můžu obrátit, jak se říká, za minutu dvanáct s prosbou o doprovod a náš společný výkon dokáže mít duši, z velké části díky jeho procítěné hře.
Ve finále jste museli vystoupit s orchestrem. Jaká to byla zkušenost? Bylo nutné měnit strategii a přizpůsobit se dynamice a novým podmínkám?
Magdalena: S orchestrem jsem nezpívala poprvé a pan dirigent Štrunc bravurně vedl orchestr a zvládl ukočírovat i ostravskou sopranistku (smích)...
Eduard: Já se přiznám, že árii z finálového kola jsem už měl tu možnost s orchestrem zpívat, a to loni na soutěži v Olomouci. Věděl jsem tedy, do čeho jdu, jakou masu zvuku mám v zádech. Strategie tedy spočívala jen na souhře, což se odvíjelo od pana dirigenta. Myslím si ale, že jsme to zvládli na první dobrou.
Čeká vás teď nějaký relax? Jenom mi neříkejte, že se chystáte na nějakou další soutěž!
Magdalena: S Eduardem rozhodně nevypadneme ze cviku na dlouho, jelikož studujeme oba hlavní role v nově připravovaném projektu Operního studia, v Popelce, řady koncertů a divadelních představení v NDM. Zároveň se oba připravujeme na státnice v bakalářském studiu, takže soutěžení je až až.
Eduard: Rozhodně se těším na odpočinek! Je pravda, že koncerty a představení neberou konce, což pro mne jistá forma odpočinku je. Spíš bych si ale přál věnovat se chvilku rodině, kterou jsem teď pár týdnů opomíjel. Chtěl bych si zajet na hory, vyčistit hlavu, být chvilku sám.
Říká se, že za každým úspěšným mužem stojí silná žena. Jak je tomu u vás, a funguje to i naopak?
Magdalena: Asi tomu tak v životě bývá. Ale zůstaneme-li u soutěže, vzhledem k individuálním potřebám soustředění před jednotlivými koly, jsme se například s mým milovaným Eduardem rozhodli bydlet odděleně po celou dobu pobytu v krásných, podzimních Karlových Varech.
Eduard: Magdalena je silná osobnost, která je mi na světě vším, a když to vztáhnu k našemu společnému oboru, tak Magda je neskutečně podporující člověk, na kterého se můžu vždycky obrátit a spolehnout. Umí předávat dobrou energii a vnitřní klid v momentech, kdy je to nejvíce třeba. Navzájem si fandíme a podporujeme se, což se projevuje v různých podobách. Jak řekla Magdaléna, během soutěže jsme se od sebe snažili izolovat pro kvalitnější koncentraci každého z nás, což má i druhou stránku mince dvou milujících se lidí, kteří by si přáli trávit takový čas společně. Je to někdy těžké. Věřím, že je to vzájemné a že i Magda z takového vztahu čerpá podobné výhody.

URL| https://www.ostravan.cz/88067/byl-to-adrenalin-ale-stalo-to-za-to-rikaji-magdalena-rovenska-a-eduard-kacal-po-triumfu-na-soutezi-v-karlovych-varech/

« zpět na začátek

© NEWTON Media, a. s., tel.: +420 225 540 801-2, www.anopress.cz, obchod@anopress.cz